

всичко по равно. Дай тука погачата!

Извадилъ Вейчо погачата. Тя била още топла. Сладка пара пускала. Взелъ я Шишко и я разчупилъ на две. Далъ половината на Вейча и му рекълъ:

— Лапай! — и самъ излапалъ другата половина.

Нѣмало какво да прави Вейчо, излапалъ и той своята половина.

— А сега? — попиталъ Вейчо.

— Сега, всичко е наредъ, — отговорилъ Шишко. — На тебъ вече не ти тежи погачата, ти можешъ да се обърнешъ. Хайде, връщай се да ми сторишъ пжтъ!

Ще, не ще, върналъ се Вейчо назадъ. Преминалъ моста Шишко. Преминалъ го и рекълъ на Вейча:

— Ха сега върви занеси погачата на орачитѣ!

— Каква погача ще нося, нали я изядохме! — рекълъ Вейчо нажалено.

— Вѣрно, азъ забравихъ. Ама по-добре. Побратимитѣ сж нераздѣлни. И ние съ тебъ не можемъ вече да се дѣлимъ. Ще дойдешъ и ти съ мене на състезанието. Само че трѣбва да си купимъ нови дрехи. Съ такива дрехи не можемъ да се явимъ предъ царя. Имашъ ли пари?

— Имамъ малко.

— Азъ нѣмамъ, но нищо. Нали сме побратими, ще купимъ и на двамата дрехи съ твоитѣ пари.

Отишли при дрехаря.

— За тия пари давамъ само единъ катъ дрехи, — казалъ той. — За кого отъ двамата да дамъ?

— За кого ли? — обадилъ се Шишко. — Ако даде дрехи като за тебъ, Вейчо, тѣ ще бждатъ на мене тѣсни. По-добре да даде като за менъ, тѣ ще станатъ и за тебъ.

Тѣй и станало. Далъ дрехарьтъ единъ катъ дрехи като за Шишка. Облѣкълъ ги Шишко, наконтилъ се, и двамата трѣгнали къмъ царския палатъ. Вървѣли, вървѣли, пълниятъ Шишко се изморилъ. Обърналъ се той къмъ Вейча и го попиталъ:

— Я, слушай! Ние съ тебъ побратими ли сме, или не сме?

— Побратими сме.

— Ще дѣлимъ ли всичко по равно?

— Ще дѣлимъ.

— Тогавя чувай! Азъ съмъ два пжти по-тежъкъ отъ тебе. Не е право само азъ да нося такова голѣмо тегло. Трѣбва презъ половината пжтъ и ти да го поносишъ. Затова остави ме да се кача на гърба ти. Половината пжтъ ти ще ме носишъ,